

Sygn. akt

III AUa 537/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 grudnia 2019 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	Sędzia SA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie SA:	Ewa Preneta-Ambicka Katarzyna Kaczmarczyk-Kłak
	Protokolant	Sylwia Lipka

po rozpoznaniu w dniu **12 grudnia 2019 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **H. R.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **30 maja 2018 r.** sygn. akt **IV U 814/17**

I. **oddala apelację,**

II. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału**

w R. na rzecz wnioskodawczyni H. R. kwotę 240 zł

(słownie: dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt III AUa 537/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 grudnia 2019 r.

Decyzją z dnia 6 czerwca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawczyni H. R. prawa do świadczenia przedemerytalnego , dochodzonego wnioskiem z dnia 15 maja 2017 r.

w trybie przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (t. j. Dz.U. z 2013 r., poz.170 ze zm.).Powołując w podstawie prawnej decyzji art.2 ust.1 pkt 2 ww. ustawy organ rentowy stwierdził, że wnioskodawczyni nie spełniła warunku rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy , gdyż jej ostatnim pracodawcą była agencja pracy (...) Sp. z o.o. we W. , a zgodnie z art. 6 ustawy z danin 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (t. j. Dz.U. z 2016 r.,poz.360 ze zm.) do pracowników tymczasowych nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników .

Wnioskodawczyni H. R. odwołała się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego w Rzeszowie. W odwołaniu z dnia 30 czerwca 2017 r. , wnosząc

o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego na koszt pozwanego ZUS, odwołująca się zarzuciła, że wbrew stanowisku organu rentowego spełniła wszystkie konieczne ku temu warunki , bowiem choć jej ostatnim zatrudnieniem była praca w agencji pracy (...) Sp. z o.o. we W. to jednak fakt ,iż u pracodawcy użytkownika doszło do likwidacji jej stanowiska pracy , skutkował wypowiedzeniem umowy przez agencję , co jest równoznaczne z rozwiązaniem stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu art. 2 ust.1 pkt 29 b ustawy o promocji zatrudnienia (przy wskazaniu na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2013 r. I UK 57/13) , stanowiąc tym samym o spełnieniu przez nią warunku przewidzianego w art.2 ust.1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych . Niezależnie od tego , już w dalszym piśmie procesowym z dnia 5 lutego 2018 r. , wnioskodawczyni podnosiła ,że jej zatrudnienie w agencji stanowiło pozorny outsourcing służący do obejścia prawa , a ona cały czas wykonywała pracę na rzecz swego dawnego pracodawcy tj. (...) S.A. jako doradca klienta.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 31 lipca 2017r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie żądania wnioskodawczyni z tego samego względu jaki powołany został w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie , po rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 30 maja 2018 r. (sygn. akt IV U 814/17) zmienił zaskarżoną decyzję ZUS , przyznając H. R. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia

16 maja 2017 r. , przy zasądzeniu od organu rentowego na rzecz wnioskodawczyni kwoty 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił ,że wnioskodawczyni H. R. ur. (...) wystąpiła w dniu 15 maja 2017 r. do pozwanego organu rentowego z wnioskiem o ustalenie prawa do świadczenia przedemerytalnego , dowodząc ponad 30 letniego okresu uprawniającego do emerytury oraz okresu 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych w czasie którego nie odmówiła przyjęcia propozycji zatrudnienia . Jednocześnie przedłożyła świadectwo pracy wystawione przez agencję pracy (...) Sp. z o.o. we W. z dnia 2 listopada 2016 r. stanowiące o rozwiązaniu stosunku pracy z dniem 29 października 2016 r. za wypowiedzeniem (art.30 § 1 pkt 2 k. p .), przy wskazaniu na art.10 ust.1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników . W konsekwencji powyższego wystąpienia pozwany organ rentowy –zaskarżoną w niniejszym postępowaniu- decyzją z dnia 6 czerwca 2017 r. odmówił H. R. prawa do świadczenia przedemerytalnego uznając ,że nie spełniła ona warunku rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy . Opierając się następnie na zeznaniach świadków jak i samej odwołującej się a także dowodach z dokumentów Sąd Okręgowy ustalił ,że ostatnia umowa o pracę

tymczasową miała trwać od 1 września 2015 r. do 28 lutego 2017 r. a wnioskodawczyni pracowała wówczas jako doradca na rzecz (...) S.A. . Przyczyną zaś rozwiązania stosunku pracy z agencją była likwidacja jej stanowiska pracy u pracodawcy użytkownika .Jednocześnie Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawczyni w okresie od 22 września 1981 r. dnia 30 września 2009 r. była zatrudniona w (...) S.A. jako doradca (późniejsza (...) S.A.) , a po ustaniu tego zatrudnienia z przyczyn dotyczących zakładu pracy, poczynawszy od 1 marca 2012 r. w sposób ciągły aż do 29 października 2016 r. wykonywała pracę jako pracownik tymczasowy różnych agencji zatrudnienia ((...) Sp. z o.o. we W. , Krajowe Centrum Pracy Sp. z o.o. we W. i w końcu (...) Sp. z o.o. we W.) na rzecz (...) S.A. , przy czym jej miejsce pracy i zakres obowiązków pozostawały niezmiennie, przy podległości służbowej pracowników (...) S.A. , która to też Spółka decydowała urlopach, czy zakończeniu współpracy . W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Rzeszowie, dokonując oceny prawnej sprawy, uznał żądanie odwołania za w pełni zasadne , a zaskarżoną decyzję ZUS za naruszającą prawo. Powołując bowiem brzmienie art.2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (t. j. Dz.U. z 2017 r., poz.2148) w zw. z art.2 ust.1 pkt 29 b ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t. j. Dz.U. z 2017 r.,poz.1065 ze zm.) Sąd I instancji uznał ,że likwidacja stanowiska pracy wnioskodawczyni u pracodawcy użytkownika skutkująca wypowiedzeniem jej umowy o pracę tymczasową przez agencję , stanowi rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy , uzasadniające przyznanie prawa do dochodzonego świadczenia przedemerytalnego od następnego dnia po dniu złożenia wniosku tj. od 16 maja 2017 r. , stosownie do art.7 ust.1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych. Na uzasadnienie zaś tak wyrażonego poglądu Sąd Okręgowy powoływał argumentację jaka legła u podstaw wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2013 r. I UK 57/13, OSNP 2014/11/160 wskazując także dodatkowo na stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 12 grudnia 2011 r. I UZP 6/11 ,OSNP 2012-9-10/122 i w wyroku z dnia 31 stycznia 2017 r. I UK 68/16 , OSNP 2018/4/50 . W podstawie prawnej wyroku powołany także został art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnione z kolei zostało przyjętym wynikiem sporu (art.98 § 1 k.p.c.) , przy jednoczesnym wskazaniu na § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r.,poz.1800 ze zm.) , określający wysokość minimalnej stawki wynagrodzenia fachowego pełnomocnika wnioskodawczyni.

Wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 30 maja 2018 r. zaskarżony został przez pozwaną Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. , który w apelacji z dnia 4 lipca 2018 r. zarzucając naruszenie art.2 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (t. j. Dz.U.

z 2017 r., poz.2148) przez jego zastosowanie w sytuacji gdy art. 6 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnieniu pracowników tymczasowych (t. j. Dz.U. z 2016 r., poz.360 ze zm.) stanowi ,że do pracowników tymczasowych nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników , a także art.2 ust.1 pkt 29 b ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t. j. Dz.U. z 2017 r.,poz.1065 ze zm.) przez uznanie ,że pracodawcą wnioskodawczyni był pracodawca użytkownik , wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania wnioskodawczyni.

W odpowiedzi na apelację z dnia 27 lipca 2018 r. wnioskodawczyni H. R. wniosła o jej oddalenie jako bezzasadnej , przy zasądzeniu od skarżącego na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym wg norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ,rozpoznając apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R., zważył co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu.

Zaskarżony bowiem wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 30 maja 2018 r. jest - w ocenie tut. Sądu, wbrew zarzutom apelacji - wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

Przede wszystkim już na wstępie - w związku z zarzutami zaskarżenia - zauważyć przyjdzie, że wbrew temu co zarzuca skarżący, Sąd I instancji w żaden sposób nie uznał, że pracodawcą wnioskodawczyni był pracodawca użytkownik, a jedynie przyjął, że likwidacja stanowiska pracy odwołującej się u pracodawcy użytkownika, skutkująca wypowiedzeniem jej umowy o pracę tymczasową stanowi rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu art. 2 ust.1 pkt 29 b ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 1482), co w zupełności jest podzielane przez tut. Sąd Apelacyjny. Tak więc raz jeszcze podkreślić należy, że funkcjonujące w przepisach ustawy o świadczeniach przedemerytalnych w zw. z przepisami ustawy o promocji zatrudnienia pojęcie zakładu pracy należy odkodowywać w znaczeniu przedmiotowym, a nie podmiotowym (por. powołany już przez sąd pierwszej instancji wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2013 r. I UK 57/13, OSNP 2014/11/160), co uzasadnia rozróżnienie pracodawcy użytkownika od agencji, przy przypisaniu temu pierwszemu ww. statusu zakładu pracy, tym bardziej w sytuacji jaka zaistniała

w okolicznościach przedmiotowej sprawy, kiedy bezsporne jest, iż doszło do likwidacji stanowiska pracy wnioskodawczyni u pracodawcy użytkownika, skutkującego wypowiedzeniem jej umowy przez agencję. Takie stanowisko jest też konsekwentnie reprezentowane przez Sąd Najwyższy, czego przykładem może być kolejny wyrok tego Sądu z dnia 31 stycznia 2017 r. I UK 68/16, OSNP 2018/4/50, w którym dodatkowo zaakcentowano, że pracownik tymczasowy nie może być mniej korzystnie traktowany niż pozostali pracownicy, zaś z przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych nie wynika by ta kategoria zatrudnionych miała być pozbawiona prawa do tego rodzaju świadczenia. Tego rodzaju pogląd reprezentowany jest także w orzecznictwie sądów powszechnych, czego przykładem może być wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 października 2015 r.

III AUa 406/15, Lex nr 1950421, w którym z kolei - przy wskazaniu na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2011 r. I UZP 6/11, OSNP 2012-9-10/122- położono dodatkowy nacisk na definicję samego pojęcia stanowiska pracy, jako w istocie miejscu wykonywania pracy, co dodatkowo uzasadnia wskazane powyżej rozróżnienie pracodawcy użytkownika od agencji. Uzupełniając dodatkowo wywód Sądu

I instancji, zauważyć też przyjdzie, że zobrazowany stosownymi świadectwami pracy przebieg ubezpieczenia H. R. (akta ZUS) jak również jej zeznania oraz zeznania świadków, jasno wskazują, że pracodawca użytkownik (...) S.A., który w okresie od 22 września 1981 r. do dnia 30 września 2009 r. był pracodawcą wnioskodawczyni, korzystał następnie z pracy odwołującej się jako pracownika tymczasowego aż do 29 października 2016 r. i to w sytuacji gdy zmieniały się tylko nazwy agencji, mających nadto siedzibę w tym samym miejscu adresowym, co stanowi o jaskrawym naruszeniu zasad zatrudnienia tej kategorii pracowników przewidzianych w przepisach ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 594 ze zm.) tj. art. 2 pkt 3, definiującego pracę tymczasową jako jedynie doraźną, sezonową czy okresową - na zastępstwo)

i art. 20, określającego limity czasowe tego rodzaju zatrudnienia u jednego pracodawcy użytkownika - maksymalnie 36 miesięcy tj. 3 lata, podczas gdy wnioskodawczyni pracowała jako pracownik tymczasowy w (...) S.A. przez ponad 4 lata i 6 miesięcy. Te zaś okoliczności pozwoliły wręcz mogły na przypisanie statusu zakładu pracy tak w znaczeniu przedmiotowym jak i podmiotowym ww. pracodawcy

(art. 22 k.p.) - tak m.in. w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 sierpnia 2017 r. III AUa 328/17, Lex nr 2394851. Tego zresztą rodzaju powszechną praktykę (...) S.A. w sposobie zatrudniania swoich byłych pracowników obrazują kolejne sprawy o świadczenia przedemerytalne tymczasowo zatrudnianych

w agencjach, którzy pracę świadczyli na rzecz swego poprzedniego pracodawcy jakie rozpoznawał tut. Sąd Apelacyjny o sygn. akt III AUa 203/18 (w tej sprawie organ rentowy nie wywiódł skargi kasacyjnej) III AUa 505/18 czy III AUa 43/19.

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów - z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych - na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak

w pkt I sentencji wyroku. Końcowy wynik sprawy uzasadniał z kolei obciążenie skarżącego ZUS poniesionymi przez wnioskodawczynię w postępowaniu apelacyjnym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 240 zł, o

czym orzeczono jak w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art.108 § 1 k.p.c. , przy uwzględnieniu minimalnej stawki wynagrodzenia fachowego pełnomocnika odwołującej się przewidzianej w § 10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz.1800 ze zm.)

ZARZĄDZENIE

1/(...) (...). M. Z.,

2/(...)

3/ (...) (...) (...) (...)

(...)